

Epiphany III

SAÇILMIŞ MAVİ

SUAT KEMAL ANGI

AÇIK
OKUMA

© Suat Kemal Angı • Saçılmış Mavi
<https://suatkemal.work/>

(1. baskı: Şubat 2004, Altıkırkbeş Yayınevi.)

Kapak görseli: Kapaktaki görsel yazarın yönlendirmeleri doğrultusunda yapay zekâ desteğiyle üretilmiştir.

Sayfa Tasarımı: Suat Kemal Angı

(2026)

ISBN: 978-625-91785-7-8

Bu kitabın yayın hakları yazarın kendisine aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında hiçbir yolla izinsiz çoğaltılamaz.

Suat Kemal Angı [28 Aralık 1966] ODTÜ Metalürji ve Malzeme Mühendisliği bölümünü bitirdi. Aynı üniversitede uzun süre araştırma görevlisi olarak çalıştı. Ankara'da yaşamakta, çevirmenlik ve editörlük yapmaktadır.

Sevgili/sevdalı okura...

Saçılmış Mavi

Epiphany şiir üçlemesinin üçüncü kitabıdır

Suat Kemal Angı

AÇIK
OKUMA

flâneur ESOTERİK BİR KOLAJ: ek cilt

Saçılmış Mavi - Suat Kemal Angı

Başka şey anlaşılmazın, *Epiphany* çok genç, çok güzel bir kızın ismidir. Bu (üç) kitap o kıza duyulan (üç) aşktan bahseder yalnızca. Benim içinse bir rastlaşma, bir kaybolma ve bir anımsamadır. Bir umuş ki, ve öyleyse, bir billurlaşmanın da kitabı olabilsin. Tanrım, ne safdilli bir istek!..

Bir kadına yazılan, sevgiliye adanmış her şiirde hep başka bir aşk mı vardır? gizli bir aşk, hayaldeki o kadın!.. Öyle ya, aşk şiire izin verir mi hiç, AŞK... Ancak bir çaresizlik başka bir çaresizlikten medet umar. Oysa, aşk diyorum, aşk... çaresizliğin dışındaki her şey. Öyleyse onların sözcüklerden korkması anlaşılır olmalı, bir kâğıda düşer düşmez başka her şey olan kelimelerin ihanetinden... Benim cesaretime ne demeli peki? Yalnızca bir özlem mi? Değil. Olmamalı. Kedilerin, bir de aşık gözlerin taşıdığı mucizeyi görebildiğim, gördüklerimle güçlenip beslenip, yepyeni, hiç ellenmemiş bir hayatı düşleyebildiğim, o düşü gerçek sandığım ki, gerçek olduğu için olmamalı... Bağışlanacak bir şey yok o halde. Bir de ah, inancım vurgun yemeseydi de, dalgalar bir gelebilseydi...

Ben bana anlatılanları yazıyorken, kimileri kopya çekiyordu, ne güzel, bir kuş ağzında bir pabuç uçuyordu, rüzgâr ağaçların şarkılarını getiriyordu kulağıma, tepenin arkasını hâlâ görmemiştım, görmeye de hevesim yoktu ki. Anlatılanları dinledim, söylenenlere inandım, sorularımı kendime sakladım... Güneş vardı özlüyordum, yağmur yağdı özlemek sona erdi, yağmur acılarımı anımsattı, sanki her aşkı ben mi yaşamıştım? ve kar... kar her yeri, her şeyi ve herkesi kendine gizledi. Anlatının çelişkilerini anımsadıklarına benzetti. Neyin nerde başlayıp nerde bittiğini kimse söylemedi, ben de bilmiyorum, gören varsa anlatsın, dinlerim...

Aşkın kirlenmek olduğuna hiç inanmadım, ki *Epiphany* de inanmazdı, biliyorum. Aşk mutluluk, mutluluk hiç incinmemişçesine sevebilmektir. Bu tam ona göreymi...

O adı ona keşke ben takabilseydim.

Bay Deniz

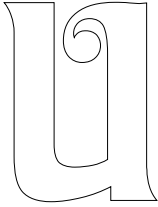
NÖBETÇİNİN GÖLGESİ

Kutsuyorum yüzyıl önce yadsıdığım şeyleri, rahat yastıkları ve zincirleri. Taradım kafamı açın bakın, kovdum ağır çünkü soylu düşünceleri. Doydum şimdilik doyumsuzluğa, elimden gelmiyor dahası. Merhametli bir kadın gelsin ve gömsün, servetimin ayakucunda bir kucak yer ayırdım, gözlerimin çarptığı kuş cesetlerini.

Adımın yaşatacağı kalmadı daha. Her şeyi biliyorum. Gördüm görünmeyi. Gizini gözdüm suyun ve izledim yıldızın yörüngesini. Bitmeyen sonundayım, sonsuzun yatak odasında bir mola. Her şey ters bir döngüyü takip ediyor olsa gerek. Zaman yok, mekân silik, hayal ise çok net. Soykası pasparlak zihnimin. Yoruldum ve uyandım. Kim parlatıyor hâlâ gömüleni?

Adsız ve mutlu doğa, mirasını tırtıllara yükle ve bir ad ver taşın oyuğundakine.

Bay Deniz

yanış müziğinin
geyikli gecelerin
yort savulun
ikinci yenilerin
eş**l**iğinde

bir kelebeği deşifre etmek aşkına
yapraklarında gövdesinde
çok acı ve ıtırllı bir meyve bulunan
etinden şarap yapılan
gri bir martı kuşuna adıyorum

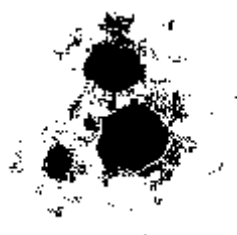
bu tek
bu saçılmış
bu mavi
çıtırsız
ağdasız
sıcacık
bu **b**eyaz
kış gününü

Oval Bir Su Yatağı	11
Güne Temyizle Başlamak ..	21
Yazgıya Sarılmak	25
"Saçılmış Mavi,"	37
Topallayan Bulutta Güneşe El Sallamak	69
İkincil Yeni Asalar	85

Oval Bir Su Yatağı

Sevişmek

Oysa, fildişi bir kulenin kâkölünde, okyanus kadar büyük bir yazı masasında, dökme demirden eski bir Remington'ın rüzgârıyla yazabilmek var... Tanrım, bir gün olur mu dersin? Öfkeden ve kibirden arınmış bir hayatı, kuşlar kadar hür, sonsuz ve imrenilecek bir genişlik içinde karalayabilecek miyim? Öğrenebilecek miyim öyle bir yazmayı? Şimdilik bulabildiğim kâğıtlarla başlıyorum yazı serüvenime. Masalara bırakılmış ve ön yüzünde, yeni bir yıl için iyi dileklerin paraya çevrileceği günü bekleyen, arkaları boş kâğıtları topluyorum sana yazmak için, telâş içinde. Hiç hazırlıksız yakalanıvermek rüzgârına ne kötü. Ne iyi, düşüncenin girdabına rağmen oynayıp, sırtıp duranı görebilecek denli hızlı gülümsemek. Ah bir de boş ve sonsuz tane ak kâğıdım olaydı! Bunun için birazdan azar işiteceğim. Oysa ben dünyaya gülümsüyorum. Kâğıtları geri almak isteyecekler, vermeyeceğim elbette. Para teklif edeceğim bu sahte, bu toplumcu iyi niyete. İçleri gidecek ama alamayacaklar, bu beklenmedik teklif karşısında beni kovamayacaklar da. Para bitleri hepsi. Ben yazgımı ne pahasına olursa olsun savunurken, onlar sahte cennetlerine sinsice sızan bu tutkulu sesi silemeyecekler. Ben güneşe gülümseyeceğim, yazımı çözsun diye. Herkes, her şey tarafından terk edildiğimi, utancı tanımasam çoktan insansız bir insana dönüşüvereceğimi anımsayabildiğim şu an, gene de yazgımı kimsenin gönlüne bırakamam. Lânetlenmiş bir sevinci çoğaltacak gücüm olmasa da, koşup kendimi onun uzun ve beyaz kollarına atacak, nefretine rağmen, gözlerinden saçılan tiksintinin balçığına rağmen, insanlığın toptan utancını taşıyan yorgun bedeninimin yıkımı gene de yazarak olacak. Sanki bu son şey. Neyin sonu acaba? Aşka sırtını dönmek, utanç içinde bir ölümü çoktan hak etmek değil mi? Ne pahasına, hangi koşulda olursa olsun sunabilmek, tükenişi bilerek, severek, gene de hiç karşılıksız, gene de korkunç bir gönöl erinciyle...

İşte, tutkunun yaşatıcı, özgür kılıcı...

soyunmak

hey bak vestiyer böceği
yok hayır bakma dinle yalnızca
bir de sinsi gözlerin akmasın utancıma
tüm param bu
ikiyüzaltmışbirbin lira
yazıyla ve aralıksız elbette
onu söylemek için soyunacağım çünkü kendi ellerimle
olağanüstü ve cırılçıplak kalacağım billur nefesinde
ellibin lirası vestiyerin
çıkarken gömleğimi sakın unutturma
kalanla ancak üç bira içebilirim ki
küsürü bin lira
onu da insanları zorla soyan
askı parasını da peşin gönlüyle kuran
tüm kentsiz haramiler adına
bahşiş veriyorum sana
biramdan çaldın unutma
ben istisna ki herkes böyle bir güzel öfkeyle
soyunmaz bu kış locasında
yüzüme öyle melun melun bakma
yükümün madeni örtüsü ki sıyrıldım bir çırpıda
kalan derin kuytuda orda
bugün yaşanmış ve gökteki ay gibi yarısı karanlıkta
bakışı bir çırpıda kavuran
sonra ve öyle kalsa tanrı hesabına
çoşkusu mutlak deliliğe yazılan
anla ki ancak soyunmakla menevişlenen
öyle çok epifani
ah göğsünü ânın gömleğine silen kuştüyü
yağmur kedi ve kartüyü var ki
bir de beyoğlunun arka sokakları
ah o tanrının esini kadının bir de
açık ölü gözlerindeki çılgın kahkaha

nasıl damıtmalı ki yoğunluğunu
ruhunu çoktan teslim etmiş imlânın
salyasında boğmadan
aşkın bir ömre yankılandığı anları
sızmak için bekleşirken ve birikip
çullanırken aşkınlığına zamanın
üst üste yan yana yatan virgüller noktalar
içtenliği pek hafif meşrep eğilen
belki yardımsever bükülen
ki gereksiz bir iyi niyet eşliğinde
sırt üstü yüzen kelebek stili yüzen
bastonlu ama papyonlu
bir sürü yatalak çizgi kirletecek yazımı
hele şu küstah noktalı virgülün
ideleri bölen sefil gayretine ne demeli
ah gülüp geçmeli elbet
kendini kral sanan soytarının
biçare beyliği

oysa bugün
ondokuzaralıkbindokuzyüzdoksanbeşsalıbarokçağır
önesanskedilerkrallığıdünyanınengüzelarabistanı
denizfenerindenfahişemistanbuldangalatakulesind
enportboudanbeşirfuatınilimeadadığıokorkunçgüze
lçocukoyunundanbakıldığıındabirfaremintertemizuz
unbeyazkısıksesindegeçip
-araya hiçbir kum tanesi çakıl taşı kaçamasın
yazımı giydirmesin diyeydi
ah ama senin ismine geldi dayandı sesim-
gri bir martı kuşunun dokunulmaya yazık
kristal kahkahasında düşüm düşüm basit
o denli karmaşık bir kar tanesine
hiç çabasız dönüşüvermeli
bir sigara külüne
kayanın koynundaki en genç inciye
yaralı bir kuşun karnından damlayan lalelere
rüzgârın kız kardeşi bir hevesle
kar ve ateşin birbirlerine duyduğu aşkla
cömertlikle sessizlikle minnetle
beyazla siyahla griyle
en çok griyle sıvanmış
bitmesini hiç istemediğim bugüne
yazarken ölmeyi dilediğim şu güne
süt dileyen kül kedisinin gül yüzüne
son yüzüne

bir tek şiir işte o beyaz kefen
saçılmış mavi
labirentimde kayboldu ve öldü derken
kokunla yeniden kımıldayan kanayıveren
yatağı zorla değiştirilmiş
aklın yetimhanesinde susturulmuş da olsa
mavi çocuğun heyecanını yeniden
güzel ılık efendice
insanca kanatan sana
duyduklarını fısıldayacak sadece
oysa yani diyorum ki güzel utancım
girintilerimizi çıkıntılarımızı kendine emmiş su
su taşta gücünü sınaya sınaya
taş da suyun beğenisini yontmuş
ben saçılmış bir maviyim
denizin oğlu akdenizin kızıyım
sen benim koynumda ne zamandır uyuyan
gri yumuşak ve yuvarlak
oval bir su yatağı bir adasın

işte tıpatıp zahmetsiz insanca
olduğundan iyi görüldüğünden fazla
hiç solmayacak ölümsüz bir ruhla
eskinin sevgi sandığından çıkma
istanbulun bir semtinde
seni saran boyayan kokutan
esriten ki bir halenin tam ortasında
kalbinin oralarda bir yerlerde
ara sıra dokunarak
korkarak ama kokladım
tomurcuğu sen olan bu gülü
ki böyle anlatabilmeliyim
hiç incinmemiş gibi
aç bir kurda kalmamalı dünya

sevgili çocuk gri martı kuşu
senle ve yalnız şiirle birlikte
güle ve gözlere
maviye ve aya yolculuk edilebilir
saçılan mavimi saçıldıkça solan sığlaşan
beyazlaşan ruhumu toparlayan derinleştiren
tekrar lacivert yapan bugünü
rönesansla uyanılan temyizle başlanan
imzasız bir çiçek alınan ki
çocuğu ta umuttan
kibri ta utançtan yana savuran
sonrasında çalan her mavi gün gibi
en başından şiirle anlatabilmeli dilim
dilim

saçılmış bir mavi ki en çok koklanır
izlenecekse eğer mutlaka
tek sessiz gri bir gözle başışlanır
anlatırken ateşin kara duyduğu dürüstlüğü duymak
anlatırken yeniden saçılıp yok olmak
anlatırken başta kendi denizimi
tüm atlantiği erteleyip yok saymak
anlatırken her an ölmeyi dilemek
hep böyle güzel bir ölüm düşlemek
bir kuşa çarpacak kadar hızlı
çarpınca duracak kadar yavaş yazmamak pahasına
ki uçmayı bildiğim için
tek onun için işte
yazgım şiirim aşkım hiçbir kuşa çarpmayacak

yalnızlıktan geldiği için yalnız kendime çarpacak

Güne Temyizle Başlamak

temyiz

sabırın hangi aynası
dünyanın sunduklarıyla yetinmek
pöh kim bakar
dahasını hemen istemek
her şeyi bir anda yitirmek
hah hah hah
ırmaklara yön vermek isteyen
dağların üstüne üstüne giden
cılız bir ot için bile mi
vah ne kötü ah pek yazık
ah tanrım kibar tanrım
bu sınanmışlığa
bu kibirli sınanmışlığa bulanmış dünyayı
sen uydurmuş olamazsın

tarçintozunu
metallerin kayaların kanatların tozunu
karsuyunla tuzruhunla eritebildiğin
yalnızlığına çok güvenme ki anla artık
varlığın o kıvamlı noktasındasın
doydun kusmalısın bir nar kadar çoksun
bir tanecik daha toz dibe çökecek
ve cılız ruhuna
kızıl renkte korkunç heyecan uyandıran
solgun bir acı verecek

asloğan mutsuzluk istediğin tutunmak mı
insanı değiştirmek dünyadan farklı mı
tevazu bir oyuncunun alkışı mı
ya teklifin soylu parmak uçları
ya teklifin soylu parmak uçları
tanrının idesiz dikensiz
aşksız nefesi bürümüş yolları

içinde tek damla afrodizyak olmayan
mizahı emmiş toprak ve duman
funyası ateşlenmiş bir sandık dinamit taşı
herkes için değil ama
kaçınılmaz bozuk hava
geçici hafıza kaybı
bir de ölüm füzü için patlatmak
bir çırpıda reddetmek böyle bir sunulana
reddetmek ki gülmeyi düşünmeyi
aşkı utancı
ve daha daha yukarıyı
boşluğu ah o korkunç serinliği

kırların onuru adına
fırlatılmış tesadüflerin incisi karanlığa
suyun sırrı suyun zaferi
çağlayanın ölüm fûğü feryadına
ki cılız bir ota
bir damla öpücüğü yeşerten hayatın aşkına
gülün ilk ışıkları huzurunda
ve çocuk kendimin ayarında
buzullaşan buzullaşan
taşillaşan yazımda
emeceğim gümüş parmakları
o onurlu aç kurtla
emeceğim doyasıya

kurutulmuş imzasız çiçek

"Hangi ay doğuyor yeraltı kadırgalarının seren-
camında
ki sencelerdedir taç yapraklı o suretin dövgüsü
umutsuz döşeklerimizde Dimaşk'ın
halifeleri ne onulmaz altın ateşlerin ne de gri
zeminin der:

vaktiyle safran kopyalarının
herbir cildinde pıhtılaştıran siyaha
su düşer düşmez
yangın cevheri parıldadığı
zahiridir.

Nisan I
Constantopolis"

Yazgıya Sarılmak

düzenli çayırların içinden
jet hızıyla uçmak

bir kar tanesinin ateşe duyduğu
dürüstlükse inanın
kadrajı yok çayırların dibinde
ki mesafe ayarsız gözlerimde
ah savrulmuşsa ya gülün içine
boşverin yazının danteliyle örtülmez o
bu hiç şarapsız kedi gözünde

yarım bir madlen kırıntısının anımsattığı

ben eskiden kapatırdım rengimi
taşların içinde **b**üzülüp uyurdum
hiç konuşmazdım da akmazdım da
üşürdüm arada bir gidip neneme sarılırdım
yazmazdım da esmezdim de hiç
okumazdım ki masal bile
bakınıp dururdum saf bir kelebek dili
onlar**la** da **s**üzülüp ağlardım
çiçeklerin dilinde acemi bademlerle göz göze
aptal ve çılgın bademler**le** kanardım kiminde
midyeler düşler içindeydi henüz
dalgalarmak gelmek üzereydi
ben en çok siyah taşların içinde
saçlarım elma şekeri renginde
oturup ağlardım bürünüp
ormanın dilsiz sandığım gömleğine

çok t zl  bir sam arı

bir deve k ll ğ n n içine düşmüştüm
bir fare iteledi engel olmadım
dost gibiydi her yanı deve tüyü
 ş yordum da engel olmadım
yazgı mıydı adı tesadüf m 
bana sorarsanız cumartesileri tesadüftü
diğer günler yazgı ya da tersi ne bileyim
sonsuz devenin tüyleri arasında
tek bir gri k l gördüm ısındım
sevindim kutsadım onu ki gitsin istemedim
yapıştı ide sol gözümün bir yerine
sonsuz uzaklıkta sonsuz çok deve küllerinin ortasında
sonsuz geniş sonsuz dar bir deve k ll ğ n n içinde
siz deyin iki ay ben deyim yirmi yıl soluksuz yaşadım
bir o külden bir o k le savruldu m çaresizce
ısındım ama yapıştılar kardılar sol gözüme
tam k r olacaktı
k r olayım ki k r olacaktı
bir deve kemiği buldum
boğazıma kadar k le yapışmış denizimden

küçük bir yanıt bulmuştum k    k bir neden
k ll  boğulgan sesimle yırtılan bir oh çektim
ağladım denizime saçılmış denizime
ağladım ağladım ağladım da
g l şen küllerin çok arı savruldu sol gözümden

bu yanıtla kitaplığı kurdum ide
esriktim yalnızdım üşüyordum
ki kitaplığı onun için kurdum
ki acıyan kopmuş parmağımla çaktım
ki hiç karşılıksız adaydım
kara büyücüyle karşılıksız adaydım
kül kentiyle karşılıksız adaydım

çok azdı ya bir kemik yetmiyordu
bir göz kemiği ki yaktım kitaplığı
içindeki deve masallarıyla yaktım
ortaçağ masallarıyla yaktım
-ah buzullaşan buzullaşan buzullaşan yazım-
ısındım yaş topladım
tam savrulacaktım küllerin içine yeniden derken
kaş kemiği burun kemiği çene kemiği
elmacık kemiği ayvacık kemiği küpe kemiği
bir yüzü tarifleyen kundaklayan
bir yüzü insan yapan ne kadar kemik varsa
hiç çabasız zahmetsizce bir bir
göründüler sol gözüme

birleştirdim ki tanıdım yaz/g/ı/mı/
yüzünü tanıdım tek kemiklerden
ağladım mı koştum mu öldüm mü hatırlamıyorum
kızıl bir ılık heyecan duyduğum içindi
vakit geçirmeden sığınmadan gülün kalbine
tüm saygıya değer borçlarımı topladım
unuttuklarımı ki düşünmeye vakit yoktu
hatırlamaya ölmeye
bir soluk dumanla andım
minnetle eğildim hepsinin önlerinde

buzullaşan yazımı
sarışın dişi kendimin kötü şarkılarla
elem çiçeklerinin susuz dalgın ve sarı bir ikindinin
tüm ülkeleri tüm devletleri saran
tüm bayrakları sallayan balonlara üf diyen
kuşları kucaklayan ılıtan göğümün içinden süzüp
aşkın bir kokuya vardım
alçaktım gönülsüzdüm ki bağışlayın üşüşmemi
oynadım iyi oynadım
tam sakın bir suydum ki durgundu melek duyumum
alçaktım ve acemiydım ama uçamadım
su gibi durgundu mizah duyumum
vahşetime rastladım
kızıl o güle rastladım
değişimime tanık olsun istediyydim
böcek soyuna düşman olduğunu bile bile
istediyydim işte özlediyydim işte
alçaktım aşksızdım ki hızlı uçamadım
bağışlayınız uykusuzluğumu yorgunluğumu
körlüğü mü bağışlayınız ki
gülü kemirdim savurdum taç yaprak tozlarını
tam tomurcukta durdum

ah kalbim iyi ki durdun
ah kalbim iyi ki durdun

bu çok tzl bir sam arı ki
gln içinde buldum öptüm uç dedim uçtu
kllkten çıktım bilerek çıktım insanca çıktım
baktım çoktan unuttuğumu sandığımın içindeki
deve kulağı masal faresi siyah siyah kocaman
taşlar iteliyor anlamadım da engel de olmadım
pis yatağıma korkunç bedbaht uykularıma sığındım
yalnız mavi koyu suskuma sığdım
sabırla tevazuuyla yaz dşyle elmalarla
dağlarla sığdım

yazdım geçti
sandım geçti
meğەر sandıktaymış unutulana
dahası yokoluşuma göz kırpan
uuşuma uzatılan salyalı sürüngen
bir tabanca bir iğne çakıl taşları belki DE
yoğunlaştırılmış bir avuç kristal

şüphesiz bilerek yazdım
şüphesiz bilerek sandım
şüphesiz bilerek aldandım ki
bir jiletle ınarları budamaya kalktım

yazdım geçti
sandım geçti
annemdeymiş misketlerimin hepsi
gene de geçecek sanki
taş**ıllaş**an yazgım
müselles korkunç bir misket oyunu
intiharın korkunç bir çocuk yorumu
düşünü gördüğüm temmuz
bağışlanacağım yüz
etlenecek sanki

yazdım geçti
dostum yazım
dostum yazım
buzullaşan yazım

peki ya yazarken hiç mi saçılmadım
ah saçılmaz olur muyum hiç
kül gibi saçıldı denizim
damla damla saçıldı denizim
ki her kül iç içeydi
ki her damla iç içeydi
ki her şey bir kalp içindeydi
tomurcuk gülün kalbiydi
sır diye bir şey yoktu ki
var mıydı ah yoktu yoktu yoktu ki
beyazın sırrı siyah
vahşetin sırrı aşktı
sabrın sırrı insan
kışın sırrı yazdı
suyun sırrı su
kalbimin sırrı kalbimdi ki
inanın zordu çok soğuktu
bır DE siyah bir kedi
ağzında gri bir martı kuşu
sığ denizime beyaz denizime uçuyordu

iyi ya her şeyi gördün her şeyi tanıdın
ne diye saçıldın
yanıtı yok
yanıtı aranmak
yanıtı sol gözüm kendi gözüm
arandıkça kundaklanacaktım
ki istediğim oydu
ki büyüdükçe saçılacaktım nasılsa
büyümeden saçıldım

hata mı
bilmiyorum
bir yalnızken içki içiyorum
ideye kaçırıyorum son yudumu
insanlıkla hayvanlık arasındaki kümese
dahilikle delilik ortasındaki kümese
zarafetle kabalık içindeki kümese
yırtık bir zarın içinden yırtmadan geçirip
aklı**ğ**ıma kaçırıyorum son yudumu

doğru mu
bilmiyorum
yalnızken
yürümeliydim belkî DE
düşünüp görmeliydim belkî DE
koklamalıydim belkî DE
din**le**meliydim belkî DE
fakat değil mi ki en azından iki insan
korkmadan yanında
sadakatile son nefeste
kaçırabilmek akli**ğ**ımı ona
değil mi ide

ah hepsini yalnızken
eş duyumlu yaptım ki
bilerek saçıldı suyum
buharlaşan yazım
topallayan bir buluta sığındı ki
gülerek gördüm
bilerek gördüm ki sol gözümle
k**en**dim de orda martı kuşum da
öyle mutlular birbirlerinin ağızlarında

bana saçılmak kaldı iyi ki kaldı

yazıma billurlaşmak kaldı iyi ki kaldı

biliyorum bir gün çok geç değil
biliyorum çok yakında bir gün
biliyorum yazdan çok önce bir gün
biliyorum belki de bugün
çılgın bir dansa başlayacak üstümden dünya
yok oluşumdan arınacak simsiyah vahşi dünya
onlar beni arayadursun evlerin içinde
boşuna boşuna boşuna
bir kasımpatının patlattığı tomurcuk içinde
hengâme mezar taşım olacak benim
ayyaş yoksul mağdur ve parya yazım
tacım olacak benim
ki o taç insan mutluluğum benim

“Saçılmış Mavi”

üçüncül vahşi yeşil göz

unuttuğum an çiş ediyorum
dişimi fırçalıyorum çişimi görünce
elimi yıkıyorum kuruluuyorum kırıyorum
suyu tutunca unutuyorum
yeniden dişimi çiş ettiğimi elimi kuruyorum
kıpkızıl acımı ağustosumu yazgımı
musluğu kapatıp kanıma bakıyorum
bubituzakide
co'nun frederik'in şarkısı lağımda
bubituzakide

ben yeraltından çıkamam ki
dumanın lazım bana
boğulman lazım bana
suyun sırrı çözülemez
aşkın ve hayatın vahşetin ve ölümün sırrı ki
yüzde doksanim su
yüzde onum kemik tozu
kalanım
cânım
léthé

önce sol yanağından
sonra sol gözünden
en son alt dudağından
az önce şeker yemiş ağızımla öperim

üçüncü1 siyah bakır göz

anahtarı sırtında siyah sırtında
gümüş eliyle oynuyor gümüş boynunda
piyano parmakları var uzun ve ince
gümüş yüzükler var tuşlarında
çerçevesi bakırdan deri kayışlı saat
siyah sol bileğinde
akrebi yanıyor cânım içinde

güzelim
göl canavarım
önce sol yanağından
sonra sol gözünden
en son alt dudağından
az önce haşhaş içmiş ağızımla öperim

üçüncül lavinya göz

uçmayacağım de
uçmayacağım bir daha o yosmayla
yıldızların kibrini kırabilirim
istersen incitebilirim de
senin için sadece
aydınlık gecenin yüzünde
onlar yazgımız bizim de

taş nerden düşer
ya duman
sabahtan akşama
yıklar beyazı
kara kamunun yattığı derinlikten

en çok istanbulda tarlabasında
atıştırdım kuşların dinlerini
her yanımda fareler fahişeler
anadolu işte
bal kadar acı ada
ah tek sığabilseydin bana
bir tek bana taşsaydın surlarından

sana gitme demeyeceğim
masum yalanlar için
özür dilemeyeceğim
seni temmuza kadar affetmeyeceğim
en çok beyoğlunu gizleyeceğim
artık yalan da söylemeyeceğim
ama gitme side

üçüncül nadide göz

zambaklı vadide
karanfili taşıyamadı adı
görülmedik bilinmedik biricikti
karlı vadide
beyazı lekeledi adı
hevesin düşgörümlüğü yürümek değildi
görülmedik bilinmedik biricikti

ırmaklı vadide
anlara yetişemedi adı
bir damla ter yetecekti
kutsanmışlığa gerek yoktu ki
görülmedik bilinmedik biricikti

dişi vadide
atı umarsızca örseledi adı
tomurcuğu toz edip saçtı adı
görülmedik bilinmedik biricikti

üçüncül tarçın göz

çiçek tozlarını taşıyan rüzgâr
polenleri kelebeklerden kaçırır ilâhi hışırtılar
beni kendi kokumu tanımadığım kelebekhanemin
mahzenindeki güllerden birinin içinde
sabahın ilk ışıklarında
âşıkların baktıkları tepelerin ardına
bİRDE kırmızı ya en çok kırmızı ya
ah o kırmızı ya
karpuz tarlalarına çilek tarlalarına
vişne tarlalarına pamuk tarlalarına
bİRDE reçel ya ah reçel ya
karpuz reçeli kavanozundan
çilek reçeli kavanozundan
vişne reçeli kavanozundan
pamuk reçeli kavanozundan
çiçek tozlarını toplayan güllerin bakışları arasında
taç yapraklarda arıları saklayan
güllerin bakışları arasında
beni DE kutsayacak öpücüklerin bakışları arasında
kavanozumdan alır sütlü elleriyle
tarçın çiçeklerinin üzerine serperdi elbet
ki hep kırmızının yaptığı tarçının toprak renginden
kiremit renginden esinti duman kırmızısı da
dağları tanrıya yaklaştıran kokuyla kalbimde çürümez
acı rengiyle beni kundaklar
yeşertir insan yapardı
o görkemli tapılası süt kokusu da

tarçın léthé'nin en güzel kadını
kim ne derse desin hâlâ

üçüncül dişi geyik göz

sakın daha adını söyleme
adında sudan gizli bir şey olmalı
suyu anıştıran ya da boydan boya su olan
deniz ırmak çağlayan volkan
vazo çiçek toprak duman
mürekkep balığı kül
kurutma kâğıdı kül
sam arı kül
kül

kül

ta çocukluğuma saçıldım seni gördüğüm an
daha tut ki aklında adını biraz daha tut ki
kabarıp taşayım yatağımdan

yanılmak yeniden görmekse eğer
su her şeyin içinden zahmetsizce akıp geçiyor
adın ki her neyse suyun içinde zaten
léthé'den türemiş bir canlanma
yanılsama unutma anımsama ve cezalanma
işi isyan olan ırmağın
ırmağın orda bir yerlerde
kızıl otların arasında oynayacağı için
hayat da doğumla ölüm arasında
o meşum çocuğu anımsama telaşıyla
unutturulanı yosunların altında aranıp durma
yitenin peşinden kederli bir koşu olacağı için
nihayet gökyüzü gibi su da
tatsız ve kokusuz renksiz ve şekilsiz
fakat en azından iki kişi olunca
mavi derin bir mavi olur ya
bir de kızımın adı
en insanca solan renk mavi
mavi ya öyle ya
senin adın/da
boydan boya ya da içinde bir yerlerde
hani gittikçe sönükleşen hayallerin
üflendiği balonların içinde
renksiz ve kokusuz tatsız ve şekilsiz olmalı
ama şimdilik
ama mutlaka

bir zamanlar manhattanda
gün gelecek istanbulda
galatada beyoğlunda tarlabasında
günün en güzel saatinde
güneşin en ılık en kaygısız işliğinde
kalbinin al yuvasında bir damlada uyuyan
kalbimin mavi yuvasında bir damladan saçılmış
fakat oraya vardığımızda
güneşe aya nehrin oraya ya da
bildiğin aşık olduğun çocukluğunu sunduğun
en son ölmeyi dilediğin kül rengi bir odada
istanbulun penceresi avluya bakan eski bir semtinde
orda işte yeniden
ve ilk kez tanışalım
mavinin doğum gününü kutlayalım orda
senin mavi küpeni
saçlarından başlayan
alnından sol yanağına
her an damlayacakmış gibi sarkan
mavi çağlayan lekeni
bİR DE adını
hani ya doğurgan yanılığımı
aşkın hayata ettiği haksızlığı
suyun sırrını ve
suyun zaferini kutlayalım

sonra
en sonra
gecikmiş bir aşkın tüm damarlarını keselim
ki emelim ki emsinler
korkmadan acımadan
billurlaşsın ıslaklığımızdan şansı
hiç ellenmemiş dünya

üçüncül çağlayan göz

ben dedim ki çağlayana
ben de turnedeyim
dalgalar kıyıya vardığından beri
-hangi dalgalar dedi-
dalgalar işte dedim

sönmüş volkan buruk bir tat katar ya şaraba
bir çellist sabırla ve kanayan parmaklarıyla
ıslak ve ısıltılı köprüler kurar martı kuşlarına
gibi sönmüş bir göz de vişneden sular sıkır
yazı kutlamak için ta kıştan bardaklara
ki acımız sıradan sanılmasın
ki acımız kanıksanmasın
ki ölülerimiz unutulmasın diye
sol gözünü bir balık çıkarıp atar denize

ben dedim ki çağlayana
ben de turnedeyim
-ne iyi olduğundan iyi hem
bu hiç karşılaşmayacağız demek-
dalgalar kıyıya vardığında dedim
-hangi dalgalar dedi-
dalgalar işte dedim
kıyıya vardıklarında bir midyeden
sol ve gri gözünü çıkarıp
yüzümdeki mavi oyuğa takacağım
işte o zaman yeniden başlayacağım
seni aramaya

üçüncül deniz göz

alo ben deniz kızma lütfen kendi gözümü kaybettim
içimdeki boşluğa söz olacak hoş bir sözcük arıyorum
ne yapsam nereye gitsem alçak bu gök altında
herkes ve her şey beni saçıyor
konmadan dalıma daha
daha bakmadan seçip
seçmeden geçip gidiyor
ah boşunallığım bir başınallığım
saçılan sarhoş derinliğim

ben kendimi bir denize düşünmeden atar mıyım
hadi attım diyelim oldu nasılsa
ya da uzun ıslak tüylü biri itti diyelim
onu suyuma acıtmadan katmaz mıyım
hadi emdim diyelim oldu nasılsa
nane likörü kahve pelin şarabı
ateş dansı tarçın tozu kar suyu
eski tangolar gülücükler öpüşler
küçük ama sevgili eski ama yaşanılmış
ama gözden düşmüş ama zahmete değer
ki vakit ayrılmış ki sevgiyle yaratılmış
martılarınız için kuş yemi kadar minik bir şeycik
tek kızılderililer son mohikanlar
en soluk benizliler için
kocaman bir duman ya da mucizevi bir ateş
ikram etmeden bırakır mıyım hiç

yoksa yahudi matmazelime hangi yüzle

iyi ki o kabuklu hayvana atlamadım
değil mi ki denizime akmış
siyah kaballığım olurdu bu
ve kaballığım ki
gri martı kuşunu öldürecek
petrol sızıntım

üçüncü1 anna koyun göz

oğlum anna koyun uçurum filan değilmiş
o gece bizi ayıran
bir adımmış iki kıyı arası
mavinin altı fakat
düşlerimizden de derin

güzelim sırılsıklamım ve masmavi
bir gri martı kuşu kendi kentli
kedi ıslaklığını duyar mı tenindeki
yoksa ben
annem acı çekerken
uyuyor muydum ki

üçüncü1 pist göz

bana kalırsa hiçbiriniz
dansa ait değilsiniz
inkâr ediyor denizi
afsunsuz ve ateşsiz gözleriniz
neden sesinizde kaçamak bir gece
açık bile değil gece
mavisiz
bir manhattan göğü gizli

üçüncü1 manhattan göz

uçurum değildi elbet
belki uçarımdı
yoldu besbelli mavi bir yol
hani ya masmavi
hani ya sarsıcı mavi
yahudi matmazelin
şeytanca bir aşka gittiği

üçüncül deniz göz

alo ben deniz kızma lütfen teşekkür etmedim
ben de çok erteledim
en çok kendimi sevdim
ki hep atlantiği düşledim
adalarımı bırakıp gidemedim
oysa hep o vardı düşlerimde en derin mavi vardı
saçıldıkça varamadığım deniz
saçıldıkça öpemediğim deniz
özlediğim kendim mercan kayalığım dibim

saçılmak bir yandan ertelemekti
oysa saçıldıkça sığlaşıp daha çok adayı görmek
daha çok kediye sevmek
daha çok martı kuşuyla göz göze gelmek
maviye karşı daha çok begonvilli evi
beyaz badanaya boyayabilmek içindi
saçıldım hepsi oldu
sandım ki hepsi oldu
peki ya mercan kayalığım
ah nasıl da unuttum o en dipteydi

korkmadan yaşa denizim olduğun gibi yaşa
sıgırlıklarınla derinliğinle yaşa
iskandil sensin kendi kalbin
kıyılarından çocuklar girecek denizine
dalmayı aşkı öğrenince lazım derinliğin de
korkmadan yaşa denizim ölümden kandan
ikisi de kötü değil gülü sevince
aynı manejden en mavi eküriden iki tay
elele kalpkalbe dolaşmadan sonsuzca birbirine

güzelim deniz tayı
önce sol yanağından
sonra sol gözünden
en son alt dudağından
mercan kesiği ağızımla öperim

üçüncü1 ay göz

fakat benim kanatlarım yoktu ki
hiç olmadılar ki

vardı da çekildiler yuvalarına büyüdükçe
ayrıntıyla bütünlük arasında
incecik bir zar
yok yok yok işte
bir ülke ki tek uçarak varılır göğüne
fakat ara sıra konmak da lazım bir dala
kanatların taşıyamaz olur gövdeni
kalp ısın taşıyamaz olur üşümeni
ki varamadan daha düşersin
bir yanlış kötü bir gölün hastalıklı rahmine

ben bir elmayı tersten soymak istemiyorum
bir insana yeniden başlamak
isimsiz bir yolculuğa çıkmak
unutup anımsamak uyumak istiyorum

bir ırmağın diğerinde ilerlemesi
unutmalar katışıktır nasılsa
anımsamalar bitişiktir nasılsa

ah güzelim o annede yitip gitmek pahasına
balıklarımın ölmesi aynasına anneye ulaşmak
senin huzurlu yatağından kupkuru sonsuza
sürgün olmak inanılmaz ışığa
sende ilerlemek isteyemedim
oysa rengim uçmayacaktı ya
oysa yatağım kurumayacaktı ya
oysa balıklarım terlemeyecekti ya
annenin tuzuyla ölmeyecekti ya

ah senin yolgun ayrıntılarına düşmek isteyemedim

ay güzelim şimdi tek bir yolum
odaklanmış yuvarlak güzel yolum
bir deniz avlusunda inadına martı kuşlarına
saçılacak yemlerin arasında ayrıntılarım

serptikçe göneniyor utancım
saçtıkça yakınlaşıyor tacım
tarihimin en beyaz tasfiyesini yaşıyorum
onlar gagalarında bir mavi bir solgun tashih
benden tabii benden uzaklaştıkça
tarihinin en kara tatminini yaşayacak mı bakalım
o tek o gri o kül burcu kahkahalı kadın

ben kendime yakışıyorum
ben kendime yakışıyorum

üçüncül afsunlu göz

SU aşkın bir kokudur yavrum
bazen genzi yakar
fakat geçer
yaz gene gelir
su gömülür
çöl olur toprak ve duman
birkaç ay önce bir yığın önemli işten çalarak
önemsiz bir insana ayırdığınız birkaç damla su
size deniz olarak geri döndüydü matmazel
o vakit su perisi bir azizeydiniz

AT olur meydana olmaz meydana olur at olmaz
şu andan sonra ve bir yığın pek önemli işten
izin alarak önemli bir insana ayıracağınız
bir kaç saat yol koşusu
manej ve dolgubaraj vapur bacası yüksekfırın
ama en çok minare olarak
geri dönecektir size madam
eh artık
atlar nallanırken kurbağalar ayak uzatmazlar
hem hurdacının aşk pullu devlet damgalı sesini
kıskanıyor ellerim
kör ve firijit bir kadın için ağlarken

üçüncül sağ göz

tarçından daha gecenin en büyük engeli
ter içindeyim tozla gömüleceğim
kolajın sam arısı ah üç renk sonsuz mavi
bİRDE yeni kadın yeni insan
ter içindeyim jülyet
yapış yapış tozla gömüleceğim
ter içinde tuz içinde jülyet
günler günlerin ateşten körüğünde

beynimi bıçaklıyorlar size
aklığımı dilimliyorlar size
ırmaklarım taşmış yataklarından
damarlarım taşmış şakaklarımdan
hepsi gözlerimden akıyor mavi
kıp kızıl ve korkunç heyecan uyandıran
gözlerime mil çekiyorlar jülyet
yazmazsam ölür müyüm ki
tatmazsam bir daha
ben abartırım ya hep
konmamı da uçmamı da
dirimi ve ölümü de
ben hep abartırım ya jülyet
ben hep abartırım ya jülyet

bir kendi gözün aydınlatır oysa
bu kadar erken bu denli platinken
kendi martı kuşunu koyar
baktığı dünya kafese
bu kadar erken bu denli platinken
orda ne dilendiğin belli tanrıdan
bu kadar erken bu denli platinken

sana solanj söylemedi miydi
cıtırlı dili
yorgun mavi bir tashih gibi ağzında
hep aynı yerde sürçerdi
yeterince iyi mi kırıp saçmasın kalbini
yazmak tehlikelidir oğlum
mışıl mışıl uyu bebeğim sakın ağlama
görmek yummaktır bazen gözlerini bebeğim

ah jülyet ah jülyet
uçmak saçılmak ve düşmek
bu kadar yüksek olmak zorunda mıydı

cânım deniz tayı
bak gözlerime yazgıma kızıllaşan yaza
varamayacak hiç dalgaların buzullaşan yaza
ki körlük kötü
bir tek körlük kötü
koşmak koşmak koşmak
isteyen güzelim taya

uçmak uçmak uçmak

ki tenin bu kadar erken bu denli platinken

üçüncül tarçın göz

kışın en sıcak şakasıydı tarçın
aşkın en hoş kokusuydu tarçın
tarçın gibi kokmak süte sıvanmak
onunla topak olmak bir dilde dağılmak
gülü kıskandırmak masallara tırmanmak

kutsal bir yolculuktan tarçın kokan sevgili aramak

sütün aklandığı sunakta
yataкта hiç değilse
tenimdeki tarçın kokusunu alabilseydim eğer
bütüncül bir zararın geçirgen fulyasında
tek tip katran
kocaman bir yuvarlak ummasaydım eğer
rengi aşkı kokusu
düşleri ve yolculuğu
bir kavanoz kadar geniş
bir kavanozun izin verdiği modası geçmiş
kapağına güvelerin bile tenezzül etmediği
sütten çok uzakta bir rafta
süt tozuyla yan yana
aşkın bir koku aya bir koku
gibi saçılmış gibi yapayalnız
kalmazdım ki

insanı az allahı boldur şimdi oraların
bir DE kırılğan ruh
sütün geldiği yerde
sunmak tanrıların hüznü
şal ve kemikler sandalyenin hüznü
bir DE tarçın süte düşerse
hüznün en alıngan ikliminde

üçüncül fahişe mide göz

şimdi sana kalk gel desem
hadi gel desem
telefon hatlarında gözler yoktur ki
hüüüüüüüüüüüüüüüü desem
geyikli gecenin hatırına diyemem ki
utancım ve onurumla demem ki
nasıl ve ne zaman uzaklaştın
ben yoktum istanbul vardı yanında uzaklaştın
tepede yaktığımız yandığımız ateşlerden
sabaha kadar seviştiğimiz düşgillerden
susuz ve dalgın
o sarı manhattan göğünden
nasıl ve ne zaman alçaldın
ben yoktum istanbul vardı yanında alçaldın

işte seni de saçıyorum şimdi
en zor seni saçıyorum şimdi

her kuş alçak her kuş derin
her kuş kendince uçar
her uçuş bir öncekinden farklı ki
bir konduktan sonra bambaşka bir uçuş başlar
ki göğün sonsuz patikaları kar
tel cambazıyla dünya arasında yırtık bir zar
yırtıkta gri bir martı kuşu
ortak bir ülke yırtığın genişlediği yerde
tek uçarak varılabilir göğüne varınca düşülür
kalbin derin mavisinde
dünyanın en güzel arabistanının

işte seni de saçıyorum şimdi
en zor seni saçıyorum şimdi

üçüncü1 tomurcuk side göz

hele bir ölü evi çekip çevir
daha bir ölü evi çekip çevir
kan şerbeti iç vahşetini tükür
bakarak iç ama bakarak tükür
böcekler doğur kurtlar salla koynunda
suyunu cömertçe sun onlara
bana esirgediğin sütünü aklı~~ğ~~ını sun
araya kan girdi bu kan bir şey değil
hele bir ölü evi çekip çevir
daha bir ölü evi çekip çevir

vahşi bir müzikle öpüşen viyanadan öpüşen
dönerek dans ederek emerek öpüşen
iki solucan sunabildiğim en zarif
en arılı en kalpten çiçek içinde
alıp da kaçtın
daha güzeli ne olabilir ki bilip de kaçtın
kırdın da kaçtın ki
araya kan girdi bu kan bir şey değil
hele bir ölü evi çekip çevir
daha bir ölü evi çekip çevir

üçüncül lavinia göz

hani diyorum ki tüm hayatını versen
uzayda yitirilenlerin fiyatından
güneş ülkesine yağmur ülkesinden
yabancı bir kentten aşk
ne denli isterdin yitip gitmeyi
ah keşke kolay olsaydı doyumsuz bakarken
son bakışta bir gece fotoğrafını
kendi ellerinle versen
hani diyorum ki tüm hayatını

balık-kelebek
balık-kelebek
balık-kelebek

ülkesiz sınırsız ve tek

balık-kelebek
balık-kelebek
balık-kelebek

bir kon bir uç
bir uç bir yüz
bir yüz bir düş
balık-kelebek
balık-kelebek
balık-kelebek

ülkesiz sınırsız

aşk

üçüncül hasır göz

tütünümüz bitince polenleri sardık
sam arının izniyle
polenler bitince dikenli yaprakları
içtik kalbimizden akanı artanı saçtık
niyeysen bir saat verdim ona ayrılırken
sanki bir daha kavuşamayacaktık
göl canavarının yadıgârıydı
kızıl duman rengi mavi duman rengi kızıl
ipliklerle sarılmış incecik kamışların hatırıydı
avuçıçi kalpiçi kadar bir tütün hasırıydı

bir insan ne zaman ölür ah hayat
hatıraları kırdığınca
hatıralar nasıl kırılır
sadakati yoksadığınca
bilmeden istemeden ne önemi var
kırlara saçın küllerimizi
on dokuz yaşım görkemli yaşım
kendim tırmaladım
kendim parçaladım
kendimi beslemeyeceğim artık
kendimi sokaklarda unutacağım
gidelim ve
kırlara saçalım küllerimizi
sahte gülücükler yaralanmalar
sıradan acılar arasında
yem ettim seni oyun ettim yüreksiz insanlara
hayatın içine sığdığı bir tütün hasırı ki
esirgemek namus borcuydu onu
kırlara saçın küllerimizi

yağmur ülkesinden güneş ülkesine
aradaki bakır siyah platin
temmuz ve kar ülkesine
bir ipe dizilmiş
rayların birleştirdiği
savaşın sonra yok ettiği
bir ipten saçılmış
milyonlarca damla
kurumadan kalabilmiş damla
her damlaya onlarca hayat
su veren can veren ona
hepsi yakıldı kül olup saçıldı onunla
unutkanlık mı adı hem ne fark eder
kırlara saçın küllerimizi
kendimin aşka nankörlüğü
suyun sunduğunu yadsımak
dalgalılık mı adı hem ne fark eder
bir yığın kırık dal ucu buruşuk iplik
sökük kalpler saçılmışsa havaya

cânım tütün hasır
en acı seni saçıyorum şimdi
seninle kalbimi **sa**çıyorum şimdi
incecik incecik dal dal
kızıl duman rengi mavi
iplik iplik saçıyorum seni
tırmalanmış kırılmış bir ömür
ölmüş bir arkadaş
ah ölmüş ilk sevgili

erdenlik tacımızdı oysa
kelebek sevgilimiz
göl canavarımız
mükemmeldi on dokuz yaşımız
insancaydı mavi parolamız
rüzgâr bizi hangi iklime ve ayrı gayrı
savurursa savursundu
kutsaldı ilk esinti ah ilk esinti
araya gökyüzleri de girse siyah
göktaşları da düşse yanardağlar
uçurumlar tufanlar bölse
cehennemler okyanus dipleri
kalpte saklamalı kalpten sunulanı
kanla korumalı candan sunulanı

kendi yüzüm inkâr ediyor gözlerimi
kendi gözüm söndürecek beynimi
kendi kendim kurban edecek martımı
kanatlarımı ta dibinden keseceğim
ah göl canavarım tütün hasırım
çocukça bir aşka
çocukça bir uçmaya olan
çocukça bir ölmeye de olacak tanıklığın

haşhaşımız bitince polenleri sardık
sam arının izniyle
polenler bitince dikenli yaprakları
içtik kalbimizden akanı
artanı çiçeklere üf dedik
bir saat verdim ona ayrılırken
kaçırmasın diye kavuşma ânını

şimdi o simsiyah sol bileğinde
deri kayışlı çerçevesi bakır saatle
bataklık otlarının boyunu ölçüp öpüyor
ah bende hep gece kâbuslu çamurlu gece

en acı kendimi saçıyorum şimdi
kırık dalları gözüme saplıyorum şimdi
sökük ipliklerle gözümü bağlıyorum şimdi
nasıl silmeli bu utancı nasıl kör etmeli
hissediyorum ölülerin ahı
duyuyorum ruhumda
uluyorum
simsiyah miyavlamayı

üçüncül münecim göz

söyle falcı son durum ne

ne bir engel var yavru ne de bir aşk
ne bir martı kuşu gri
ne afyonlu bir kedi
çok tuhaf sakın bir geyik
çok tuhaf sakın bir dişi geyik su kenarında
ikisi de çok tuhaf bir sakın kendi yanlarında
bundan ne köy olur yavru ne kasaba
fakat sen çok yakında
bu sakın çok tuhaf suda
dişi bir örümceğin ağına düşeceksin

oysa bir kadının ilk âşık olmasını istiyorum ben falcı
bense onun bana duyduğu aşka âşık olacağım yalnızca
sonra bir dişi geyik gelecek bir gece
onun bende kutsadığı aşkı sarhoş aşkı
benim kendi aşkımda kutsadığım aşkı paryalı aşkı
adımın su yanına taşıyacaktı
su ürkecekti ay ürkecekti gece ürkecekti
ki vuracaktı onu bir avcı
işte toptan bir ay kanaması

böyle saçılacaktı geldiğim geyikli gece
anla ki tek dikişli
üstelik teyelsizdir her aşk falcı
ne kaçmak ne kalkan ne kalkanbalığı
kalp bile kırmak su için
üç bölme nasıl
su için ak değil kendi kalbinden saçmayınca

üçüncül mektup göz

Walter Benjamin'e...

bu sabah bir mektup aldım
bir yabancından
gün boyu mektupla gezip durdum
gül boyu istanbullla kapalıçarşıda
bir kadın bir semt bir çiçek
bir kedi bir kadın bir kule
bir adam bir kuş bir adam
mektup ki kalple yazılmış belli
kaçınılmaz diye başlıyor
insanın insan olabilmesi için
insana vakit ayırması
hem tanımadık birine
kim bilir belki de aynı kadınla yattı

istanbulda galatada bir kadın vardı
bir ortanca olurdu ona dokununca
eski yalnızlığım yoksullaşırdı
tıpkı ateşten kopan yalımın sönmesi gibi boşlukta
en son taze bir yalnızlık bulurdum
o olağanüstü çokluktan
iki ateş böceğini söndürüp aynada kalkar giderdim

mektup ki kalple yazılmış belli
şüphesiz içten dürüst yaşatıcı
olduğundan iyi sessiz ürpertici
mektup ki uçmayı seven birinden
uyanış müziği eşliğinde
sakallı bir vakitte yazılmış

bir kedinin oturuşunu tarif et dedi
hiç düşünmedim solanj dedim
istanbulluydu
bir kedi sevinişini tarif et dedi
hiç düşünmedim istanbul dedim
galatalıydı
bir kediyi tarif et dedi
düşünmeye vakit yoktu ki
kule dedim

bu sabah bir mektup aldım
ah mirim ah çelebim
aynı kadınla yatmış
aynı düşü görmüşüz
her sabah uyanıp dünyadan önce
zahiri parlak ve zifiri bir aydınlık içinde
kanatlarımızı okşayan kırıkları onaran cilâlayan
mavi bir kadın düşü

bu sabah ben mektup o yabancından
mektubu yalnızlığımla ısıttım erittim su yaptım
kokusunu imbikten son bir kez içime çektim
suyu saçtım havaya ki harflerini tanıdım
ben kaldım kâğıtta kanatlarımı attım

üçüncül sol göz

her şeyin üstüne gittim
önce hepsini yıktım
kanla hepsini yıktım
sonra hepsini kurdum
kanla hepsini kurdum
düzelttim kendimi dürüst oldum
herkesin içindeki şeytanı gösterdim herkese ki
herkesin utanılacak yanları olduğunu
herkesin görkemli yanları olduğunu
ki bunların iç içe üst üste olduğunu
şöyle de denebilir
kelebekler tek uçarken masumdur
bir çiçeğe kapanıp da emerken
utanç kanadı ile gönenç kanadı yapışıktır
korkunçtur karışıktır
kaba ve kolay bir bölünmeyle
diyelim sol kanat utanç
sağ kanat gönençtir
oysa kocaman bir bütünseldir insan için
çünkü geçirgendir
utanç uzaklaştırır gönenç alıp başını gider ki
aramızda utandırıcı uzay
aramızda gönendirici uzay
ki hepsi bir koyu bir mavi yalnızlık demektir

kelebekler en çok uçarken yakınlaşır
bir dantel bir chaplin bir kötü kan
kör ve sarsak uçarken uzaklaşır

ben kim miyim
diyelim ayın lekesiyim
gölgelerini sevenler içinim
güneşte açanlar içinim
rengi uçmuş amorf bir yüzüm var
biraz kızıl biraz ıslak tüylü biraz
biraz mavi biraz platin dumanlı biraz
saçıldıkça belirsizim
hiç durmam bir görüp bin geçerim
gördüğümün halesini kalbini ruhunu bile emerim

Topallayan Bulutta
Güneş'e El Sallamak

bir/inci derinlik

dahası sarhoş bir gül seninle bölüşünce
ağız dolusu dumanı bölüp ikiye
üflemek yarısını en sağlam yerinden
o görkemli ağzına
kül burcu kahkahanın geçirerek içinden

seninle bölüşünce dahası kör bir kuş
delilikle dahilik arasındaki kümes
sevişirken ölünen
yaşarken sevişilen
ölürken yaşanan
cömert taş yürek
uçarak bir tek varılabilen göğüne
dünyanın en güzel arabistanının

seninle bölüşünce dahası kül bir kent
ipek tende siyah çorap
siyah çorapla mini etek
mini eteğin içinde
sineksarayı jaluzi
ve karanlıkta el yordamıyla sese vermek
akreplerle ağır ağır bir gemiden bakarken

dahası acı veren güzellik seninle bölüşünce
bana sorsan güzel bir kadın gibi derdim
uzaktan sevimeli istanbul sevicekse

dahası kuru bir ırmak seninle bölüşünce
iki koldan hoyratça bakir bir ormana akan
kuşları ürkütmeden patikalarına
geyikleri ürkütmeden kıyılarına
dalgaları ürkütmeden dağlarına
gelincik zarının dokusundan sıyrılan
ıslanan ıslanan ıslanan korkan sonra
bir kelebeğin görkemli ömrü kadar
polenlerin tutkulu uçucu tek kılan kokusu arasından
gelinciklerin gözeneklerinde epriyen
çiseleyen çiseleyen çiseleyen dağılan sonra
kutsal esinti
iki koldan saçılan göz
bakir o ormana dalan

bir/inci geç duman

ruhların peşine düştüyüm yıllar önce
onları nasıl ve nerede bulacağımı bilmeden
derken her şeyin ruhunu gördüm bir bir
göl balıkları ve orta yaşlı kelebekler
kırmızı kuş ruhları taşıyor ceplerinde

en karanlık dehlizlerin en kuytu renklerin
ve patlıcan morunun bin bir tonundan
yakut kızılının bin bir tonuna kadar
tüm renklerin ruhların yatağı
bu yataktan kopup dolunayların
güneşlerin ve meteorların kuyruğuna yapışan
böylelikle geceye sırrını başıslayan
hızdan tortop ve gözleri kamaştıran
milyonlarca tarifsiz beyaz
milyonlarca tarifsiz platin ısımanın kaynağı
çöl toprağı her bir ayrıntının da
başka bir ruhun anahtarı olduğunu keşfettim

her birinin ışıması ısıtması ayrı ayrıydı ki
her biri başka başka acıttı ruhumu
küçük küçücük sözü bile edilmez
mor yağmurun altında beyazın ışıması
korkumu kör ettiydi
büyük kocaman sözü bile edilmez
ölü açık bir gözün içinde nefretin ışıması
vahşetimi kör ettiydi

her biri başka bir yanımı başka türlü yüceltti
her biri başka bir boşluğumu genişletti
her biri başka bir yenimi eskitti
her biri başka bir benimi çoğalttı
unufak etti saçtı infilâk etti
süpürdü bütünledi ardından
ama hep bir şey eksik kaldı
sanki çözüldükçe kördüğüm olan
bütünlendikçe parçalanan
çoğaldıkça yalnızlaşan
ki
bana en çok öğreten
beni en çok gözetten
en çok mavi ve derin
en çok sessiz ve cam
en çok zarif ve tüy
en çok güçlü ve cömert olan onu
en çok kendime ait bulduğum taşın ruhunu
görememiştim henüz

bir taşın ruhu hangi ışıktaki görülür
karanlığı bile dahi geçirmezken içinden

toprak ve duman

dahası sıırılsıklam bir deniz seninle bölüşünce

dahası aşkı gördüm seninle bölüşünce

yazımın fazlalığı hayatın eksiğidir
yazımın hatası hayatın doğrusudur
uyanın ey insanlar tepenin ardına
ne koysanız yakışır
kent kan top tüfek fareler ve galeriler
telefon hatları yolcu hatları
uyku hatları ve yüz hatları
ben denizi koydum en çok
ki odaklandı mavim beyazım şimdi
o kül kentini koydu
ki oradan doğmuştu
hep kendisiydi ki
siyahın ve gösterişli beyazın ortasında
tevazu içindeydi
şimdi kül kenti ve deniz
artık aranmamız bitti
iki kalbin arasında yırtık bir zar
genişledi büyüdü iç içe geçti
sınırsız bir ülke oldu
bayraksız bir ülke oldu
aşk oldu adı

biz aşkı koyduk tepenin ardına
insancaydı yakıştı
şiirimin fazlalığı hayatın eksiğidir
şiirimin hatası hayatın doğusudur
ki neye yarar ki aşk püskürmeyince
bir volkanın hazmedilmez sancısı olup karnından
alevlerle alevlerle yontulmayınca insan
ki neye yarar aşk ıslanmayınca
kül ile kaplanmayınca deniz
yikanıp arınmayınca kanla
neye yarar aşk lekelenmeyince
lekelerden öpülmeyince
silinir gider izlenmez olur aşk
bir kurda kalır dünya
aç bir kurda kalır dünya

peki ya bir nar kesilip saçılmayınca
saçılıp kanatılmayınca
parmaklara masaya duvara
yüze duvara göze bir DE
bizi saran kollayan gülümseyen boşluğa bulaşmayınca
bulaşıp solmayınca solup mavileşmeyince
maviden uçarak beyazlaşmayınca
beyazdan buharlaşıp yok olmayınca
neye yarar ki aşk
kime yarar ki aşk
ikiye en azından ikiye
denelenip saçılmayınca

talihlidir yoksa aşk

şiiirimin fazlalığı hayatın eksiğidir
hepimizin hatası hayatın batısıdır
üçüncü gözlerimin yaşları kendimden doğru sudur

ki hayat şiiiri emer
yaşarken emer
doğarken emer
ölürken emer
ertelemeyen emer
saçmadan korkmadan emer
ki doğduğum suyun
ki yaşadığım suyun
ki boğulacağım suyun
içindedir toprak ve duman
şiiirim suyun içindedir
hayatım canım
ki su en çok kendini emer

derinlik sarhoşluğu

çok saçılmıştım yaz için
hataydı biliyorum
pişman değilim
şimdi kendimi hatırladım
onların da seveceği yemekler alırdım çarşılarından
iştahım hep azdı mutluydum
hırsızdım ama hırssızdım mutluydum
sessizlik inanılmaz yorardı mutluydum
bir böcek gibi çığlık çığlığa
üzerime basıldığında mutluydum
yüzümü mavi kadifelerle yıkardım sabahları
bir garip bakardım demire tahtaya betona
tuhaf bir güzel resimler görürdüm içlerinde mutluydum
külleri hep rüzgârla çırpardım mutluydum
çiçekleri kuzu seslerine taç yapardım çocukken
o tacı kızların başına takardım ki
kurutulmuş imzasız çiçeklerle gül açardım mutluydum
uyurdum geceleri sevişirdim geceleri
ki geceler böyle dolunca mutluydum
karanlıktan korkardım mutluydum
ki gecenin ıslak mor bir jiletle
bir balıkçı ağı gibi kesilmesi
defalarca kesilmesi
sonra paryalarının çığlık çığlığa delinmesi
acıtırdı çok acıtırdı beni

tek bir ayın halesini boyardım
yıllar alırdı ya benden genişlerdim
ayın ışığı renk alırdı gözlerimden
tek bir dolunaya vakit ayırmak saflık değildi
saflıktı belki insandım ben ay sönünce
çok karanlıkta kaldım
yanağımdaki kanla kalakaldım
insanın insana vakit ayırmasıydı yaptığım
insancaydı ya kaygılarım mutluydum
saçıldım ki kendime rastlamak içinmiş
inanın ama isteyerek değildi
görebilseydim tozun bedeli bu denli sivri
bakar mıydım rüzgârda güle hiç
gülümserdim belki pişman değilim
saçıldım ki vahşetimi bulmak içinmiş
savruldum ki sabrımı çözmek içinmiş
soldum ki insan olmak içinmiş

aslolan mutsuzluksa mutluluk istiyorum
kundaklanmaktır adı
denizin güneşin ayın kendimin
tek bir aşkın yüzüne
mutluluktur adı
ki bakmaktan usanıp
kitaplardan öğrendiğim umutsuzluktu adı
yaşamı bir başkasına adamanın
yanlış mıydı doğru muydu çok adadığım
bilmiyorum şimdi çok uzaklarda hepsi
kimisi öldü fakat ne utançtı hiçbirisi
ne de unutulabildi
toprak rengi bir bere
saçılmış el kadar bir tütün hasırı
hepsi ve dahası
duman rengi bir peçeteye sarılmış
mavi sandığımın içindeki

bildiğim tek şu an
esenliktir adı
gri yavru bir martı kuşuna
adamak istiyorum
üçüncül gözlerimin izniyle
ömrümün dahasını

martının kara düşmüş
kül rengi gülümsemesidir

bir kedim vardı şair
inan bana âşıktı
ben küçük bir kızım hâlâ
ben kuş/atılmaz sırim hâlâ

martı ruhlu ve sahipsiz
sevgiyi tüylerle saran
sevgiyle temizlerdim kendimi
konuşmazdım ki mırıldanırdım içime
mağrur sessiz kristal bir kahkahaydım içime
kırılrsa da dışıma düşmezdi parçalarım
gene de acım onun kileri yanında
kuş yemi sıradan sözü bile edilmez
bir gün ölüverdi gençlik hastalığından
miyavlamadı bile tufanlar içinde bedeni
şair ki inan bana aşığı

dahası siyah bir kış şair seninle bölüşünce
kendimi de kat ama lütfen
bu mütevazı kış gününün
beyaz emmiş bir peçeteye bürüşen
duman rengi rahmine

bir kedim vardı kendimin
bir martı kuşuna âşıktı
ben küçük bir kızım hâlâ
ben kuş/atılmaz sırim hâlâ

kanlı mercan kayalığı

elbet yazıdan önce de aşk vardı
çünkü arılar vardı biliyorum çiçekler vardı
eksik miydi fazla mıydı unuttum
her mercan kayanın kırmızı midyeleri
gri inciler yontuyor mavi sessizlikten

yazımın aynası kokusu denli derindir
yazgımın nedeni su kadar güzeldir
aşkımın sırrı kendime yemektir

dilemek dilenmekse beyazlar en beyazlar
siyahlar en siyahlar sizin olsun seçiniz
tek o gri inciye razıyım şansıma ben
dürüstlük diliyorum yazım uzadıkça
mavi/mi saçıyor gözlerim
köpükler kaçıyor ellerimden

şiirimin aynası kokusundan yuvarlaktır
kar suyu içer kan şerbeti tükürür
tüm kayanın suçunu üstlenir hayat için
şiirimin incici kayanın en kuytusunda dinlenir
gridir tüylüdür yalnızdır ki
özgürdür sahipsiz sevgiyi tanır
ne zaman isterse o vakit beyazlaşır

kalbimin incisi ağustosa kadar ordadır
yazıdan sonra aşk daha saçılmayacaktır
yazmak
yazmak
yazmak
kızıma yalnızlık sancısına
annemi diriltmek aynasına
inciye karartmak beyazlığına yazmak
saçılmış mavimin serpildiği
kırmızı yaptığı sonra toprak ve duman
açıyor kül rengini
kara kamunun haince kalleşçe boyadığı denizin

seni duydum ki ordasın
seni kokladım ki ordasın
şimdi kış ki güvendesin orada
inip alacağım seni aşk mevsiminde
yazım bitince yazda
kanlı kayalıktan mavi koynuma

bir taşın ruhu

ey insanlar şiirimi bağırdım ki uyanasınız
aşkımı saçıyorum işte koklayasınız
acelesiz acelesiz koklayasınız
aşkımı kendimden ayırdım ki dokunasınız
acelesiz acelesiz dokunasınız

şiirimin çılgılığı kırların fısıltısıdır
vahşi bir gül yarası müzmin bir gül yarası
kokuyu duymak müziğe dokunmak daha zorlu ki
toptan bir yürek kanaması
eksik de olsa fakat insan yapar insanı
her midyede bir inci
her incide bir zehir
her zehrin léthé'si vardır
herkese vardır herkes için vardır ki
kulak ve tenden sonra görmek zamanıdır
utanç gözlüğüyle karanlıkta bakın
en kanlı kayanın bile şeffaf bir ruhu vardır

korkmayın daha kara kayadan
ki sizin için baktım işte kör oldum
sizin için kör oldum ey insanlar
utanmayın ona aşk dilenmekten
kara kaya ki en çok kış için vardır
bana gülseniz de kendinize inanın
armut ağacına serçelere
mutsuz kediler yılına inanın
aşka dahildir çünkü
kara kaya gibi denizin vahşeti de

görünce hemen ama koşmayın kırmızı mızrakların üstüne
görünce hemen uçmayın yağmur kuş/ağının içine
ama görünce açın düğmelerinizi lodosa
implâsız bir rahatlıkla
görünce hemen haykırmayın ki
insansız haliniz bu en çok sizin
kara kaya olsa da sorumlusu gene de
onursuzdur insansız dilenmek aşkı

uzaktan uzaktan önce bakın
kafanızı kaldırmadan bakın
dirilttiğiniz kuşlarla bakın
içinizdeki çınarı budamadan bakın
annenizin rahmindeki halinizle bakın
elma şekeri yalayan halinizle bakın
kendinizle sevişen halinizle bakın
utanmadan çömelin pis duvarların önüne
öğle üzeri bakın akşam üzeri bakın
en çok gülün ilk ışıklarıyla bakın

yaza kadar sessizce yazın
her an ölmek dileyin ki yazın
inin dibe melek duyumuyla zahmetsizce
sözlüksüz ve kör
yaza kadar incinizi korumuş kara kayadan
seçtiğiniz dumanı toprağınıza
suyunuza aceleyle katın

topallayan bulut

gri

sokağa çıktım
çatılara baktım yok
bulutlara sildim burnumu ki geceymiş
saçak altlarına eğildim yok
bulutlar griymiş ki tüylü
cebimdeki yumuşak şekeri
üçe böldüm yedim bitti
cebimdeki sert şekeri soydum
yere düştü unufak oldu
ürktüm çok ellemedim
misket sokağının orda otelin yanında
eski bir sevgilinin kapısına uğradım
tarçın kokum topaklansın diye
bir bardak ılık su içtim hatırına
tanımadığım bir kız açtı kapıyı ecnebi

.....

biliyorum dedim
– could you give me a cup of warm water please
dedim verdi
– to remember something dedim
– to escape from something dedi
içtim kördüm ya
kaba dilden homurdandım
– I want to fuck you
güldü
kördüm ya utandım kışa kaçtım

beyaz

hortumun içinde yürüyorum
ışıklar çarpıyor yüzüme
ne/onlar
ışıklar engel yürümeme
tutunamıyorum hortumun içine
mavi yeşil kırmızı mor siyah ışıklar
bir dansa başlıyor üstümden dünya
çılgınca beyaz oluyorum
yokoluşumun çatlağından sızıyor dünya
vahşi bir simsiyah oluyor dünya

siyah

geçmediği bir semtte inerdin oysa otobüsten
kimseler bilmezdi
sis olurdu ya rüyada
simsiyah dişi kedi suretinde
tanrının kendini gizlemesi derdin
bense ilâhi aşkın uykuya inmesi
her neyse neydi büyülerdi ya beni
her sabah bir daha yeni baştan
gölgesi ve hırıltıyla
tanrıların yeryüzüne düşürdüğü
şu tespih saçıntısı dünya
bana gelirdin çünkü sevinçle
çığlık çığlığa ve çılgınca
her sabah bir daha yeni baştan
göğsünde iki deniz kargası ile

ne diye utanır ki tanrılar sarsak yanlarından
sanki bizim için seçilmiş bize adanmış
herkesin içinde sırsız bir ayna
bulutları kırılınca rüyanın
kalbimde kapkara yanılısama

İkincil Yeni Asalar

ide

yalnızlığımı görmeyeyim diye yatırırıldardı
yatardım mavi yanımla görmezlerdi
uyanırdık şeker verirlerdi usluluğumuza
kendimizi büyümüş bulurduk yarışırdık
hep geçerdi beni
uyuyunca geçerdi ide
uyanınca yeniden başlardı acı

bir miras ki bu hiç tükenmiyor
sadece aratıyor kendini
çocukluk olmasa su akardı evrenden
karanlıkta incinirdi yıldızlar

hepsi bir düşmüş ide
kendim de bir düştü ide

ben yokum ki artık

düşlerinden kendi için
ikincil yeni asalar yapacak

yeni insan İDE

AÇIK
OKUMA

“güzelim deniz tayı
önce sol yanağından
sonra sol gözünden
en son alt dudağından
mercan kesiğı ağızımla öperim”

ISBN 978-625-91785-7-8

9 786259 178578

AÇIK OKUMA
suatkemal.work